

ČAJ

Pro chvíle pohody

SRPEN 2023

Časopis Autorů Jičínska

Mít tak pár růží

Mít talent vyšlechtit si růži
mohla bych klidně na dlani
nechat si trnem zranit kůži
Mohla bych loukou keřů stěn
projít a zůstat živá
Ty by si pil z mých dlaní jen
A já... bych byla divá

Lucie ŠTEFANOVÁ

203

Vážení přátelé,

prázdniny se nám dostávají do své druhé poloviny
a ČAJ nám nabízí srpnový doušek literárního osvěžení.
Postarala se o něj **Lucia Štefanová Šafranková (LuciaJazz)**,
mimochodem ministryní pro Múzy České pohádkové akademie.
Představuje se nám ukázkou ze své básnické tvorby,
za kterou získala ocenění například
v loňském ročníku Mělnického Pegasu.

Dalším hostem je nadějný autor,
nositel Ceny hejtmana Krasavce na letošní Rehečské slepici
David Seltenreich,
jehož tři povídky určitě čtenáře zaujmou.
Věřím, že se Davidovi splní sen „o šustivém papíru na pultech
knihkupců, který ponese mé jméno...“

Jičínská knihovna je před rozsáhlou rekonstrukcí,
a tak jsem ředitelku **Janu Benešovou** požádal o rozhovor,
který se týká nejen stěhování Knihovny Václava Čtvrťka.
Jana stojí v čele této instituce od roku 2009 a přiznal se,
že je nejen pro ni : „**Knihovna – obývánka města!**“

Třetím dílem pokračuje moje **vzpomínání na počátky
organizovaného psaní na Jičínsku.**

Jičínské autory zastupuje básník **Josef Jindra** a jeho jeho poezie.

Hezké srpnové dny přeje
Váš Václav

HOST ČAJe:

**Lucia Štefanová
Šafranková
(LuciaJazz)**

Narodila jsem se na Slovensku, ale od svých dvou let žiji v Čechách. Už na základní škole jsem psala jednoduché říkanky a básničky. Vážněji jsem se poezii začala věnovat až ve svých patnácti letech. V prádelníku maminky

nacházím sbírku básní Jiřího Žáčka (Milostné prstoklady), který je dodnes mým velkým vzorem. Začínám psát ve vlaku, ve škole, na ubrousky v restauracích, zkrátka všude, kde to jde. Ale jen pro sebe do šuplíku.

Láska k poezii stále trvá a přidávám ještě dramatický kroužek, zpěv a divadlo.

Od roku 2020 publikuji v Literátech na trati, Almanachu POEZIE a dalších.

Věnuji se také psaní na sociální sítě a skládání básní na přání. Od roku 2022 spolupracuji se zahraničním malířem a nechávám poezii promlouvat také obrazy.

Moje první sbírka básní Jsem Jazz, byla vydaná v roce 2021 a je sesbírána hlavně z mých prvotin. Brzy bude na světě knížka Jsem Jazz 2, na které momentálně pracuji a také začínám psát písňové texty.

V září 2022 jsem byla ve Valdštejském paláci jeho veličenstvem Václavem Vydrou, oficiálně jmenovaná ministryní pro Múzy České pohádkové akademie a věřím, že mi to bude velkou inspirací v další tvorbě.

...Stále ve mě dýchá... žije... krásná poezie.

S láskou a úctou

Lucia Jazz....

Proces

Beru to vážně a snažím se ovládnout své vášně...

Pozorně poslouchá

Slyší vše co říkám

Všechny moje chyby

Nedokonalosti

Neznalosti... vidí

Nechávám ta prázdná místa

aby je mohla prostoupit poezie

To obojživelné rdesno

Vytrvalé

Spalující

Krásno

A tak se zříkám

pro mě všech tak zbytečných poznatků

Protože vše již bylo... dávno

Řečeno

Zapsáno

Uvědoměno

A následně zapomenuto

Beru to vážně a snažím se ovládnout své vášně

Krvácí mi srdce a slastně mi je

Miluji Tě... Poezie

Mít tak pár růží

Mít talent vyšlechtit si růži
mohla bych klidně na dlani
nechat si trnem zranit kůži
Mohla bych loukou keřů stěn
projít a zůstat živá
Ty by si pil z mých dlaní jen
A já... bych byla divá

Cizinec

Měsíc má tvář smutné ženy
A jestli se ptáte který...
Úsměv není v té tmě tmoucí
kdysi patřil vaší... přeci
Kolíbá se na obloze
němé světlo vzdychá dlouze
Za váš úsměv křečovitý
sype popel humanity
Potom v klidu odletí
Na chvostu cizí komety

Ukolébavka

Sladké sny... můj milý
Skončil den
...a večer... má jen chvíli
očekává totiž sen hřejivý
Tak jako Ty mne... kdysi
chutně pohladí smysly
...ta letní vanilková vůně
která se mu odevzdala
Víčka už těžká... zdají se...

Voní to všude....
všude kolem Tebe
a ukolébá to i mne
Snad Tvé sny nezklamou
v tom letním úžehu
Můj milý krásně sni...
jdu píseň poslouchat...
Havrany na sněhu

Vykradený Blues

Než srdce zkamení
než přijde zatmění...
Slunečním paprskům dohraje blues
Ještě si do dlaní nechat tak napřšet
do tónů... duhový zpěv ptáků pust'
Plačící sochy
Ti stříbrným hlaholem
vykrouží v kalužích... podoby Múz
Než se zas nadechnem
společným nádechem...
Po tom co vykradli
poslední... Blues

Můžeš

Je to zvláštní ale je to tak
Můžeš se na mě zlobit
nebo mě mít rád
Můžeš mě poslouchat...
Můžeš se mě bát...
Můžeš si i na slepou bábu se mnou hrát...
Můžeš se zout tam kde se naboso nechodí
Můžeš si lehnout nahý do písku
Jít oblečený do vody...
A nebo jen tak... jako páv... sedět v obýváku
být nudný... ale zdrav
Můžeš mě nenávidět
Hlavně když mě budeš k smrti milovat

HOST ČAJE:

David SELTENREICH

Má literární dráha je (jak pevně věřím) teprve na svém začátku. Jsem studentem nastupujícím do sexty na pražském gymnáziu Budějovická a psaní se věnuji poslední tři roky - začal jsem na počátku koronavirového lockdownu s krátkými detektivními povídkami ve stylu A. Christie, od nichž jsem se ale docela rychle přesunul k povídkám obecněji zaměřeným a často také humoristickým. Přes tuto krátkou dobu strávenou na poli literatury ale již některé úspěchy na kontě mám - vedle ocenění v Řehečské slepici je to třeba i cena Památníku Tereznín nebo Macharova Brandýsa - což jsou milá povzbuzení pro další tvorbu. A se všemi dalšími amatérskými pisálky samozřejmě sdílím ten sladký sen o šustivém papíru na pultech knihkupců, který ponese mé jméno...

Z TVORBY DAVIDA SELTENREICHA

Podivuhodný zážitek Artura Hortenwettera

Pan Artur Hortenwetter byl celou svou duší umělec. Od palečků u nohou až po poslední kousek vlasu na jeho pleši byl umělcem. A jakým umělcem... umělcem geniálním, fenomenálním, velkolepým, epickým, minuciózním, všestranným, a jistě by se dalo najít mnoho a mnoho dalších přídavných jmen, jež by bylo možno použít pro popsání povahy páně Hortenwetterova talentu, a stále bychom ani z desetiny neobsáhli celou jeho šíři.

On měl však jeden veliký nedostatek. Byl umělcem nedoceněným. Ačkoliv již od svého útlého dětství děsil toulavé kočky svou hrou na housle, omračoval své profesory českého jazyka příšerností svých slohových prací a způsoboval panické stavy u malířů bytů ukázkami svých fresek, nikdo nedovedl nahlédnout pod pokličku jeho na první pohled rozbouřené mysli a ten talent, jež se tam skrýval, rozvinout.

A tak pan Hortenwetter sedával dlouhé měsíce v zamyšlení ve svém bytě, obklopen svými malbami, svými knihami a svými hudebními nástroji, a přemýšlel... Přemýšlel nad tím, jak málo je uměleckých oborů, v jejichž rámci by dále mohl uvádět svět v němý úžas, jak málo je zde prostoru pro to, by byl jen jediný člověk seznal, jakou brilantní mysl to tento ponurý byt ukrývá, a dal jí prostor vyniknout. Přemýšlel, jak dále pozvednout tento svět a lidi, kteří se v něm den co den dlouhé hodiny kamsi plahočí, a kteří nemají příležitost a možná ani nechtějí pozvednout svůj vkus a strávit alespoň krátkou chvíli v přítomnosti jeho geniálního umění.

Až nakonec dospěl k tomu, že nejlépe tomuto světu prospěje, když začne psát své paměti, aby alespoň po jeho smrti měli lidé možnost pochopit hloubku jeho myšlenek. By nezůstávali dále v té ponuré nevědomosti a povznegli své duše do nebeských výšin krásného umění!

Pozdvihl v rozmáchlém gestu pero, jež před ním leželo na stole, a z šuplete svého masivního dubového stolu vytáhl list papíru. Byl to list čistý, který jen čekal, až se ho pero pana Hortenwettera dotkne a dá jeho existenci smysl. Byl to list, který čekal, až jeho Bůh sestoupí ze svých výšin a uvolí se jej popsat svými geniálními slovy. Byl to list bezcenný a smutný až do toho okamžiku, kdy z pera, tohoto Božího nástroje, ukápla první malá kapička inkoustu, a další a další... až začaly tyto kapičky tvořit souvislá slova a následně věty... byl to list bezcenný do té chvíle, kdy se na něm začala ona Božská slova množit a seskupovat se do úžasně koncipovaných odstavců, jejichž význam daleko předčil všechna literární

díla, která kdy poznala tento svět. V tu chvíli to byl list tak neskutečně drahocenný, že se jemu samotného z toho dojetí chtělo začít plakat.

A pan Hortenwetter psal a psal. Ale panečku jak psal! To bylo, jako když krasobruslař vysekne piruetu. Jako když mistr Leonardo namaluje Monu Lisu. To bylo něco tak neskutečně úžasného, že to nelze slovy popsat ani se jeho věrohodnému popisu byt' jen vzdáleně přiblížit.

Popsal jednu stránku, následovala druhá, třetí, čtvrtá... A s každým slovem, jež tímto nezapomenutelným způsobem zvěčnil, dával lidstvu naději, že nezůstane v agonii nevzdělance a kulturního barbara, ale že pozná pravou slast milovníka literatury, až bude tyto řádky jednou číst.

Popsal své dětství, které k němu bylo kruté, leč spravedlivé. Strádal sice často hladu, to je pravda, ale jak kdysi pravil jeden veliký myslitel, umělci přec tvořili svá nejlepších díla, když byli hladoví! Tuto pravdu on již znal, a proto ho prázdnota v jeho žaludku netrápila, ale naopak mu dávala pocit štěstí, že nyní jeho díla budou ještě lepší a ještě geniálnější. Ve svých čtyřech letech (po předchozích dvou letech poctivého hladovění) již dospěl k názoru, že je dostatečně hladový na to, aby mohl stvořit své první, a proto nejlepší dílo. Utíkal tedy ulicemi a za trochu zpěvu si vyžebrał několik málo penny, jež mu umožnily zakoupiti si vhodné náčiní malířské a předvést, jak poctivě svou hladovku držel a jak dobrým umělcem nyní bude.

Hodiny, dny, týdny. Tolik času strávil nad svým prvním malířským dílem, jež svou epičností předčí snadno kterýkoliv jiný obraz. Co bylo jeho námětem, dnes již bohužel nevíme, neboť ihned po jeho dokončení jej hlad donutil plátno rozcupovat a sníst, nicméně víme, že se muselo jednat o dílo nejlepší.

Pan Hortenwetter nyní na chvíli povstal. Oči se mu zalily slzami při vzpomínkách na vlastní šťastné dětství, kdy se živil jako malíř pokojů a na svou skývu chleba si vydělával tím, že zamaloval to, co předtím na zdech napáchal. Jak vděční mu tehdy ti lidé byli. Tehdy byl svět ještě dobrý a nezkažený.

Tu však seznal, že není pravý čas oddávat se slabošskému poňukávání, ale je nutno se tomuto skrz naskrz prohnilemu světu postavit čelem a bojovat s jeho ignorancí! A on, jako umělec, to nejlépe zvládne štětcem a perem! A jelikož štětec mu předminulý týden odnesl exekutor, musí použití pero.

Boj to byl náročný, když se ve svých vzletných souvětích snažil popsat šed' toho krutého a nesmlouvavého života, avšak on se nevzdával. Vždy když narazil na některé desetiletí svého života, jež strávil pouhým poposedáváním v křesle a dumáním nad zkažeností lidstva, nevzdal to, jak

by jiní jistě zbaběle učinili, ale svědomitě popsal vše, co se tehdy stalo, důkladně rozebral své myšlenkové pochody a celkově učinil tyto pasáže knihy mnohem zajímavějšími, než ve skutečnosti kdy byly v jeho životě.

A tak psal a psal a každé slovo, které vykreslil na papír, vydalo za tisíce stran těch braků, co dnešní společnost čte. Popisoval zde epicky dny, kdy opustil své doupě a byl nucen jít nakoupit a pro dny, kdy byl dokonce donucen vyhledat služeb dentisty, měl speciální kapitoly, v nichž nepředstavitelně fenomenálně líčil, kterak čekal ve frontě, a každá tato věta obsahovala tolik životní moudrosti a nadhledu, že by nikdo jiný nebyl schopen to takto geniálně sepsat.

A nyní se již blížil cíli a nyní mohl zahájit svou filipiku, své morální poselství, své kázání ke svým národům, jež hltaly každé slovo, které utrousil, a které s takovou láskou četly o tom, kterak zkažené jsou. A tu zamával perem nad papírem naposledy a nakonec za úplně poslední větu napsal tečku. Byl sám se sebou a se svým dílem spokojen.

Srovnal stránky a pustil se do čtení. A tu to přišlo. Celým tělem mu projelo jakési mrazení a následně urputná bolest na hrudi. Cítil... ano, on cítil, že umírá. Byl čím dál tím slabší, až se v bezmocném výkřiku zhroutil na zem, kde ho o dva týdny později našel domovník.

Neunesl genialitu svého díla a stal se jeho obětí. Nebyl schopen přežít ten náhlý neskutečný záchvat radosti, který u něj nastal, když pročítal řádky, jež tak úžasně sám napsal. Byl sám zasažen do hloubi svého srdce, protože tolik koncentrované krásy na jednom místě člověk prostě nemůže vydržet. A posuďte sami, může lidstvo číst něco tak geniálního, že to ani autor sám neunesee????!!

Já soudím, že NE!

(A proto také domovník svazkem k večeru podpálil, když si vařil kávu před tím novým akčním bijákem, co ho zrovna dávali v televizi, a který mu soused tolik doporučoval!)

Podivuhodný zážitek s FLEROLEM

„MÁTE SE DNES DOBRĚ? MŮŽETE SE MÍT MNOHEM LÍP!“ hlásal obrovský plakát vylepený na ohradě, podél níž pan Kafl den co den chodil do práce. A o kousek níž na tom plakátu byla jakási rozkošná žena v růžovém župánu, která oznamovala, že je to možné jen díky zubní pastě značky FLEROL, která dosáhne toho, že SVŮJ CHRUP ANI

NEPOZNÁTE!

Pan Kafl sice nebyl ten, který by se nechal obalamutit každým nápisem, jako jiné naivní ovce, ovšem jasně zářivý chrup té dámy spolu s jejími přirozenými půvaby ho pomalu, ale jistě přesvědčily o tom, že zubní pasta značky FLEROL mu může skutečně pomoci, aby se i přes svůj jinak nepříliš atraktivní vzhled a zaměstnání ve strojárně stal oblíbeným společníkem, lvem salonů a mohl lépe zapůsobit na sekretářku Havlíčkovou, která seděla na druhém patře a panu Kaflovi přišla velmi sympatická.

Zašel tedy ke svému drogistovi a dotázal se jej na toto zboží. Ten mu je s úsměvem prodal a pan Kafl měl pocit, že jeho štěstí již nic nestojí v cestě. Večer si důkladně vyčistil své zuby tímto báječným artiklem a pak se už jen radostně odebral na kutě, očekávaje ráno zázračné výsledky.

Ty se dostavily poměrně záhy a v míře jen velmi těžko očekávatelné. V průběhu noci se pan Kafl pětkrát probudil v bolestech a vždy mu vypadlo po pěti zubech, což znamená, že ráno již pomalu nebylo příliš co čistit, snad až na dáseň, která vypadala jako Lipany krátce po bitvě. SVŮJ CHRUP pan Kafl skutečně NEPOZNAL. (A ani nenalezl...) Poté, co si poplakal, dosrkal ovesnou kašičku Myšky Hrabalky (kterou mimochodem doporučovala ta samá dáma co FLEROL) a důkladně si ovázal hlavu šátkem, aby pokud možno vypadal co nejpřirozeněji, zašel pokorně za sekretářkou Havlíčkovou, která seděla na druhém patře, a požádal šislavě o několik dní zdravotní dovolené. Sekretářka Havlíčková se usmála a prohodila s ním pár povzbuzujících vět, které mu dodaly trochu odvahy. Naděje ovšem neumírá poslední, jak praví ono staré a přihlouplé pořekadlo, ale mezi prvními, a to často v ordinaci závodního lékaře, kterým zde byl jistý pan Kuchánek.

Pan Kafl se mu snažil co nejlépe vysvětlit původ svých obtíží, ovšem lékař mu ne a ne věřit, že před spaním ohryzával samou radostí nad překročením výrobních plánů soustruh, a naopak se ho ještě zeptal, zdali si náhodou ten blbec nekoupil FLEROL. Pan Kafl pod tíhou okolností přiznal pravdu a skutečně se doznal k užívání tohoto ďábelského přípravku. Lékař se začal velmi hlasitě smát, jako by právě slyšel nějaký báječný vtip, a stále se řehtaje, vypsál panu Kaflovi neschopenku s poznámkou nemocen blbostí a na cestě ven jej ještě přátelsky poplácal po zádech.

Jeho potíže se poté již jen násobily, když byl nucen tuto neschopenku zase předat paní Havlíčkové za účelem získání zdravotní dovolené. Ta se také jen zasmála a poslala nebohého pana Kafla pryč. Pan Kafl byl zničen.

Po celé dopoledne smutně bloumal městem a pomýšlel jen na to nejhorší. Co já teď budu dělat? Jak já jen přežiju? Co tomu řekne

maminka? A co tatínek? Slečna Havlíčková se na mě vykašle. A co tomu řekne tetička Růženka z třetího kolene z maminčiny strany? A budu ještě někdy vůbec normálně mluvit?

Pak se ale (jako se to v každém správném literárním díle musí v situacích krajně vypjatých a nanejvýše zoufalých státi, jinak by autor byl lynčován rozzuřeným davem pro svou necitelnost a krutost) vynořila spása. Spása v podobě ženy v zeleném župánu, která decentně rozložena v prostoru mezi komínem železáren a hlavní vrátnicí na boční stěně celé budovy doporučovala jakési geniální vteřinové lepidlo názvu GAREZ, který prý vyznačuje se takovými lepivými účinky, že nad ním každý kutil oněmí. Zcela konkrétně tvrdila, že „MATE-LI SE DNES MNOHEM LÍP, MŮŽETE SE MÍT I NEJLÍP!“

Pan Kafl byl rozeným kutilem, pročez zakoupil půl litru tohoto artefaktu a doma sesbíral všechny své zuby, které nalezl, a za účelem vytvoření komplexní protézy si s bolestným zavytím vytrhl i ten poslední, který dosud jako onen pověstný poslední mohykán dřepěl vpravo dole v jeho ústech nejspíš proto, že byl sám o sobě výsledkem zajímavého experimentu jeho dentisty s různými typy ředění sádry.

Maje všechny zuby poctivě vyskládány před sebou, poslepoval je do jakéhosi podkovitého tvaru, kterýžto dle něj měl opisovat ideální tvar jeho úst. Jediné, čeho litoval, byla absence povědomí o obecném rozložení těchto malých bílých potvůrek ve standardních lidských ústech, ale usoudil, že risk je zisk a on může originálním řešením odpoutávajícím se od starých konzervativních vývodů evolučních mnoho získat. Umístil proto stoličky doprostřed, domnívaje se, že se tak lépe připraví na život vegetariána, který si už delší dobu plánoval, pokud bude mít ústa podobná těm, jež mají přežvýkavci. A prosím nesud'te ho příliš krutě, neměl s přežvýkavci mnoho zkušeností, snad až na kolegu Nováčka, který se choval jako vůl.

Takto připravenou protézu tedy opatrně uchopil a zasunul do úst. Pasovala téměř perfektně, jen musel nakonec prohodit část horní a spodní z důvodů lepšího zapadnutí. Byl spokojen. Nyní jen stačilo stoupnout si před zrcadlo a důkladně potřít obě dvě dásně GAREZEM...

Nikdo se už dnes asi nedozví, co bylo prapůvodní příčinou tohoto osudového omylu, ovšem dle historiků je nejpravděpodobnější verze následující, pročez si ji prosím pozorně vyslechněte: v kritickém momentu vletěla otevřeným oknem do pokoje včela a zamířila k panu Kaflovi. Ten, vyděšen, vykřikl, uskočil a u toho sevřel pevně obě ústa, neboť byl alergikem a nechtěl být včelou rozhodně zasažen v dutině ústní. Ovšem GAREZ zafungoval a pan Kafl dásně znovu neodlepil. Zůstaly u sebe a nedávaly najevo ani nejmenší snahu opustit svou stávající pozici, tj. spojení

s odpovídající dásní na straně druhé, zabraňující jakékoli sociální interakci mimo koulení očima a bručení, ostatně stejně jako přijímání jakýchkoli pokrmů a tekutin.

Ani hořký pláč pana Kafla již nebyl tak efektní, když nemohl být doprovázen náležitým efektem zvukovým. Běžel proto opět do potřeb pro kutily a svým působivým brumendem a za značného šermování všemi svými končetinami se pokusil vysvětlit svůj problém.

Poté, co mu byla ústa otevřena nákladním heverem, pan Kafl zatrpkl a stal se zuřivým bojovníkem proti všem slečnám v jasně zářivých župáncích, ať jsou tyto zelené, růžové, žluté či klidně i fialové. Aby tento příběh však mohl mít aspoň jakýs takýs happyend, budeme mu muset zatajit dva fakty.

První zní, že slečna Havlíčková, která pracuje na druhém patře, také jeden takový vlastní. Je blankytný s několika fleky od FLEROLU. Ty vznikly, když čistila podlahu. FLEROL je totiž pastou jen od té doby, co lepiči plakátů ne zcela důsledně odstranili plakát starší...

Podivuhodný zážitek spisovatele Kolouška

Tážete se mne, pane redaktore, jaká je má oblíbená kniha – co rád čtu. Poněkud paradoxní, nezdá se vám? Ptát se spisovatele na jeho oblíbenou knihu. Mám-li být zcela upřímný, pobavil jste mne, když jsem tento váš dotaz našel v odpolední poště a chvíli jsem na něj nevěřicně zíral. Nechápejte mne však špatně – nehodlám se vám vysmívat. Ač je to dotaz paradoxní a úsměvný, skýtá mnohá kouzla, jež se mi odhalila jen krátce poté. Dovolte mi proto, abych vám možná zbytečně obsírně, ale zato upřímně a pravdivě na tento váš dotaz odpověděl a v odpovědi snad i trochu popsal vývoj svého čtenářského vkusu.

Takto a ještě jinak spisovatel Koloušek uvažoval, pochoduje u toho vzrušeně mezi dubovým psacím stolem a arkýřem pohlížejícím do anglického parku. Mělo na něj snad toto místo nějaký zázračný vliv či co, nehodlám zde zabíhat do esoterických podrobností, avšak neoddiskutovatelným faktem bylo, že právě na této krátké trase (ne delší než dva metry) urodily se mu v hlavě vždy ty nejgeniálnější myšlenky, jimiž již dobrých dvacet let udržoval celý literární svět v posvátném údivu. A spoléhal tedy znovu na toto hnízdiště nápadů, když formuloval si v hlavě odpověď redaktorovi jistého ne zcela nevýznamného periodika, od něž mu právě přišla ona kardinální otázka na jeho nejoblíbenější knihu.

Jsme my spisovatelé na tom tak bídě, přemítal, že na každé literární

dílo hledíme již jen perspektivou prachspřstého řemesla, nenalézaje a snad ani nehledaje v něm jakýkoli hlubší smysl a poselství, neb vedeni vlastními pisatelskými zkušenostmi víme předem, že tam ani žádné takové najíti nelze. Ovšem nebyl jsem vždy spisovatelem, to si musíme povědět na rovinu. Byly časy (a že to byla nějaká doba), kdy jsem byl jedním z oněch průměrných, kteří rozplývají se nad každým brakem, jež je jim předložen, a hledají v něm naivně krásu a morální vzor.

Literaturu jsem začal velmi intenzivně vnímat již kolem svých pěti let, kdy jsem poprvé přečetl nápis INVENTURA na dveřích řeznického krámu. Každý z nás má asi nějaký ten nejsilnější čtenářský prožitek a pro mě to byl dlouho právě tento. Po třech letech jej ovšem přebil *Kája Mařík* a sdělení na dveřích masny odešlo kamsi do zapomnění. Vyvíjel jsem se následně jako každý čtenář, který v sedmnácti letech přečte *Utrpení mladého Werthera*, div že si u toho neprožene kuli hlavou, a následně o něm hodiny a hodiny rozpráví se známými a přáteli, většinou stejně ztracenými a neužitečnými individui. Když oni četli Čapka, četl jsem také Čapka, když oni četli Dickense, četl jsem Dickense s nimi a poté trávil až ostudné množství času disputacemi o tom, jaké barvy byl kabátek Olivera Twista. Když se na vysoké škole četl a obdivoval Kapitál, četl jsem a obdivoval se Kapitálu.

To jsou však časy, o kterých mluvit nechci. Má tehdejší naivita projevuje se hlavně tím, že jsem v dílech hledal smysl. To naštěstí již dávno pominulo. Tato doba je nenávratně za mnou a já tomu jsem nakonec rád. Ve svých třiceti letech objevil jsem totiž krásu vlastní literární tvorby, a když jsem shledal, že věru nejsem v tomto oboru nejhorší, plívl jsem na všechny Čapky a jim podobné laciné grafomany, protože nyní mám čtivo lepší.

Vracím se nyní obloukem k původní myšlence, která říká, že literární díla nenesou žádný smysl ani poselství, a že hledat je v něm je hloupost. Není to tak úplně pravda. Na to jsem přišel poté, co jsem si přečetl svůj vlastní román *V tenatech chlupaté anakondy*, který mne přesvědčil o opaku. Smím-li proto tuto stať přeformulovat, tázal se vlastně sám sebe zadumaně, není děl, jež by nesly mravní poselství s výjimkou prací mých. Důkazem toho je ostatně až neuvěřitelný kasovní úspěch chlupaté anakondy – mé vzácné prvotiny – na pultech knihkupců, kde byla vyprodána již během několika dnů.

Zastavil se nyní na chvílku ve svém pochodovém cvičení, aby mohl alespoň na několik okamžiků v klidu zavzpomínat. Zřetelně si uvědomoval, že se tehdy až rozplakal, když si toto dílo po sobě přečetl, protože zcela upřímně ani neočekával, že by čtenářský prožitek z této knihy mohl být až tak intenzivní. A z toho přesně odvíjí se od té doby jeho čtenářský vkus, tzv.

filozofie čtenáře.

Od té doby, co jsem si toho dílo přečetl, setrval jsem v přesvědčení, že se jedná o pravděpodobně nejlepší román, který byl kdy napsán. Přečetl jsem si proto tuto knihu po sobě ještě podruhé, a když jsem se i po třetím přečtení ujistil o genialitě tohoto díla, nebylo již cesty zpět. Přečetl jsem si pro srovnání cosi od jistého Kundery, ale kvalitativně se jednalo ve srovnání s mým literárním opusem jen o nejnepřijatelný žert. Má čtenářská dráha byla tímto předurčena. Sbohem, vy všichni nedomrlí pisálci, jak jsem jen mohl obětovat vám tolik svého času a energie?! Bylo to plýtvání silami, prožvíkávat se stovkami a stovkami stran děl těch, kteří snad dosud mohli být označováni za nejlepší, ve srovnání se mnou plazili se však jen v prachu hlouposti a ubohosti. Sbohem, vy nechutní literární slintalové, nyní začala nová éra, nyní přišel na scénu Koloušek!

Prsa se mu nadmula pýchou a hned si intuitivně vykračoval o něco rázněji a svěžeji při těchto myšlenkách.

Bohužel však musím říci, pane redaktore, že po jisté době jsem shledal, že mě tyto mé čtenářské preference začínají nepříjemně svazovat a omezovat. Protože chci-li si přečíst něco kvalitního, musím si to předtím sám napsat. Inu, jak se říká, co si člověk nenapíše sám, to nemá. Je to však časově velmi náročné, kreativní tvorba zabere o mnoho více hodin než hltání těch samých stránek čtenářem a na to já doplácím. Všechna svá dosavadní díla jsem si přečetl už několikrát a na další čekám, neb nemám nyní dost sil, obzvláště poté, co jsem musel v dubnu na poslední chvíli v potu tváře dokončovat román *V tenatech slizké tarantule*. (Ten vám mimochodem velmi doporučuji – možná že právě tento titul může být odpovědí na vaši otázku).

Jistou výhodou tohoto přístupu nepochybně je fakt, že mohu číst přesně to, co si přeji. Tedy že mám-li zrovna chuť na román z továrenského prostředí, nečiní mi problémů napsat si román z továrenského prostředí. Nebo chci-li si přečíst román od Kiplinga, napíšu si jednoduše román v kiplingovském stylu, několikanásobně lépe, než by to zvládl sám Kipling. Ovšem jak už jsem poznamenal – čas je tím problémem.

Čas, ach ten čas, litoval. Kdyby jeho jen bylo více, aby mohl přečíst všechny ty knihy, které si chtěl napsat. Ach, ach. Posadil se ve zbědovaném stavu do křesla a lkal nad svým krutým osudem. Jedním si však už byl jist, materiálu pro dotyčného redaktora měl víc než dost. Vytáhl papír, aby mohl své geniální myšlenky naň přenést a koutkem okem zahlédl redaktorův dopis. A tu se vyděsil. V dopise stálo, že celé vyjádření má mít jen do 180 znaků, ani o jeden víc. Pochopitelně jej to rozrušilo, tolik krásného toho chtěl napsat tím nejvytříbenějším stylem a najednou je takto nesmyslně

omezen. Navíc jak si to ten člověk dovoluje, oslovit spisovatele světového formátu a nabídnout mu jen takhle nejspíše krátký rozsah?

Ale jistě, ona je to jen anketa, viděl. Mohl jsem si to také přečíst lépe, že, honilo se mu hlavou. Nemusel jsem tomu člověku obětovat tolik času, tolik drahocenných minut. Mohl jsem si zatím napsat tu povídku, co si ji chci večer přečíst. Ale co s tím taky teď, že, do 180 znaků to prostě nějak vměstnám.

Tu se však ozvala jeho čest, Koloušku, Koloušku, ptala se ho hláskem tenkým a zpěvavým, chceš nechat takhle pošpinit svou pověst, na pouhých 180 znaků se vyjádřit? Vždyť to je spisovatele nehodné!

Chvilí s ní Koloušek bojoval, ale pak uznal, že má pravdu. Praštil s dopisem o stůl a přinesl velikou krabici. Vyjádří se panu redaktorovi jinak, názorněji! Bylo by nechutné vtěsnávat tolik geniálních nápadů na tak malou plochu, ještě by se navzájem pokousaly. On to zvládne lépe.

Z poličky vzal celou řadu svých knih, od tenat chlupaté anakondy až po tenata slizké tarantule, bylo jich celkem něco přes třicet a vážit musely při své tloušťce aspoň patnáct kilogramů. Do každé z nich vepsal letmo věnování. Pak je naskládal do krabice a přiložil fakturu. Konečně si mohl ničím nerušen napsat své večerní čtivo. Ještě předtím ale musel zaběhnout na poštu. Celé to poslal do redakce onoho periodika.

Na dobírku.

KRŮPĚJE Josef JINDRA

Báseň je chůze po ostří slov
červená krůpěj krve je rým
kolik je kroků tolik je strof
oběti krůpějím bolestivým

„Knihovna – obývací město“

Rozhovor s ředitelkou Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně Mgr. Janou Benešovou

- Jano, v ČAJi teď uveřejňuji vzpomínky na počátky organizovaného psaní v Jičíně, resp. na vznik literárního kroužku. Ty jsi vlastně svolala první schůzku. Jak na první roky spolku vzpomínáš?

Vzpomínám na první schůzku, kterou jsme svolala s pomocí Prochora a třásla se, zda a kdo přijde. Byla to doba, kdy ještě nebyl Facebook ani jiné sociální sítě. Musel stačit článek v regionálních novinách a shánění kontaktů po literárních soutěžích.

První roky (tenkrát ještě literárního kroužku) pro mě byly moc pěkné. Schůzky byly velice inspirativní i pro mě, která nepíšu. Vždycky jsem se těšila na setkání s lidmi podobné „krevní skupiny“.

- Myslela sis, že literární kroužek, později spolek, tak ovlivní naše životy? Že vzniknou přátelství na celý život?

Nemyslela jsem na to, spíš jsem k tomu přistupovala s velkou pokorou.

Scházeli se lidé, kteří uměli pracovat s jazykem, měli velkou fantazii, rozuměli poezii a dokázali své myšlenky formulovat.

- Jak jsi se vlastně dostala do knihovny? Pokud se pamatuji, tak jsi pracovala na odboru kultury Okresního národního výboru.

Vystudovala jsem vědecké informace a knihovnictví na FF UK v Praze. Po škole jsem se přestěhovala do Jičína (vrátila jsem se do svého rodného města). Bohužel, v knihovně nebylo volné místo. Odbyla jsem si mateřskou, byla chvíli úřednice a v roce 1990 jsem se konečně dostala do knihovny a začala tu budovat hudební oddělení. K tomu brzy přibyla automatizace. Byla to moc zajímavá práce a získala jsem přehled o všech činnostech naší knihovny.

- V březnu 2009 jsi se stala ředitelkou Knihovny Václava Čtvrťka. To je neuvěřitelné, že je to již čtrnáct let. Jak se dnes díváš s odstupem na svoje představy o práci ředitelky knihovny?

Je to pravda, ani bych neřekla, že už je to tak dlouho. Pořád mám pocit, že se musím něco učit, něco zjišťovat, stále přichází něco nového. Po pravdě řečeno, zpočátku se mi stýskalo po práci knihovnice. Byla jsem překvapená, co všechno ředitelka musí. Od zajišťování revizí, přes nejruznější technická jednání. Navíc jsem nastoupila v době, kdy začínala krize, tak jsem musela řešit úspory, a dokonce i propouštět. Naštěstí to byly „jen“ důchodkyně, zaměstnanců v produktivním věku se to nedotklo. Nejdůležitější pro mě vždy byli kolegové a kolegyně. Bez nich by knihovna dnes nebyla na tak dobré úrovni.

- Nemrzí tě, že jsi knihovnickou práci vyměnila za „úředničinu“?

Dnes už ne, kromě té „úředničiny“ mě moc baví potkávat se s našimi čtenáři a návštěvníky, spoluutvářet program, sledovat nové trendy a přemýšlet, jak je přivést do Jičína.

- Pod tvým vedením získala knihovna řadu ocenění, dokonce 3.místo v celostátní soutěži. Jak moc si toto ocenění považuješ?

Moc. Vzhledem k tomu, že komise vždy dává přednost knihovnám, které mají odpovídající prostředí a bezbariérový přístup, což my zatím nesplňujeme, bodovali jsme jen našimi výsledky. Nakonec i benchmarkingu knihoven každoročně vidím, že naše statistické ukazatele předstihují výsledky řady jiných knihoven. Je u nás výborná práce s dětmi. Kolegyně M. Sehnalová byla nedávno první v celostátní soutěži „děckařů“ a to také o něčem vypovídá. Výsledky jsou prací celého kolektivu, a to nejen knihovnic. U nich záleží na odbornosti, a hlavně na vztahu k práci a

ke čtenářům. Důležité jsou také uživatelé našich služeb. Kdyby k nám nechodili a neříkali, co se jim líbí a co ne, také by to nešlo.

- Jak knihovna přečkala covid?

Covid pro mě byl moc těžké období. Nemohli jsme pořádat akce, chyběly mi děti, které na sebe pokřikují před mojí kanceláří. Moc mi chyběli senioři, kteří se vzdělávají a jsou velmi všímaví. Chybělo mi všechno, co jsem dřív považovala za normální. Díky skvělým spolupracovníkům jsme ale byli jedni z prvních, kteří se začali spojovat se svými čtenáři online. Další rok už jsme to dotáhli tak daleko, že online vysílání mohlo být bráno i za výhodu. Tak jsme besedovali třeba s Ivou Pekárkovou, která seděla v Londýně a díky počítačům přišla až k nám domů a s dalšími. Podařilo se zajistit také online vstup knihovníků do vyučování. Hodně jsme se naučili. Ale stačilo.

- I domy jako třeba knihovny stárnou. Bývalý Studentský dům, ve kterém knihovna sídlí má v rodném listě napsáno datum prosinec 1924. Víím, že století prošel různými úpravami, ale jak moc potřebuje velkou rekonstrukci?

Studentský dům je krásný, ale je nám už malý a neodpovídá současným požadavkům. Především vadí, že není bezbariérový. Do prvního patra musí na toalety dámy, které vyběhnou jako nic, stejně jako ty, kterým to jde hůř. Často k nám chodí děti, které schody nezvládnou nebo maminky s více malíčkými dětmi. Proto jeden z prvních požadavků byl výtah. Dojde také k rekonstrukci toalet, k rozšíření oddělení pro dospělé a hlavně nám přibude sálek na naše akce. Ten půjde rozdělit na dva, tak zde budou moci probíhat zároveň kurz angličtiny pro seniory a setkání malých dětí a jejich maminek apod. V současné době prostoru k různým akcím máme žalostně málo. Další výhodou bude přivedení denního světla do půjčovny. Dnes tam musíme stále svítit. Dojde k mnoha změnám a zároveň tu zůstane zachován duch architekta Čenka Musila. Architekti, kteří zpracovali studii na přestavbu, postupovali velmi citlivě.

- Bylo těžké sehnat finance? Kolik vůbec bude rekonstrukce stát?

Studie a projekt byly hotové už před několika lety. Čekalo se na vyhlášení vhodného dotačního titulu. Pro mě to čekání bylo dlouhé, ale dočkala jsem se. Díky připravenosti a výborné práci městské projektové manažerky máme dotaci. Je ve výši 60 milionů korun a cena bude asi 70 milionů korun.

- Kdy začne a jak dlouho by měla trvat?

Prázdnou budovu předáme stavební firmě 1. září 2023 a práce by měly

trvat dva roky. Pokud se nestane nic nepředvídatelného, zpátky do nového bychom se měli stěhovat na podzim 2025.

- Kam se knihovna po dobu rekonstrukce přestěhuje? Bude fungovat v nějakém omezeném režimu?

Stěhování knihovny je zlý sen. Kromě toho, co vidí návštěvníci knihovny, musíme vystěhovat i sklady ve sklepech. Je toho opravdu hodně. K tomu je potřeba nové prostory připravit. Budeme na dvou místech. Na Novém městě v tzv. Bunkru, kde již máme pobočku, budeme mít velký sklad knih a pár kanceláří. Provoz přesuneme naproti současné knihovně do bývalé Slavie, či „Tančáku“ (Denisova 383). Budeme tu mít dohromady půjčovnu pro dospělé a pro děti. Počítáme i s menším prostorem pro besedy a jiné pořady. Pro další vzdělávací a kulturní akce hledáme prostory. Týká se to zejména Virtuální univerzity 3. věku, kroužků pro seniory. Setkávání maminek v rámci projektu Bookstart přesuneme na pobočku. Zahrávám si i s myšlenkou, že v provizoriu za rok uspořádáme tradiční Knihovnickou dílnu. V každém případě oslavíme 100. výročí otevření Studentského domu, tj. budovy, ve které sídlíme a která se bude rekonstruovat. Mým snem bylo oslavit toto jubileum otevřením zrekonstruované knihovny. To bohužel nestihneme, ale i tak chystáme vydání publikace a další připomenutí.

- Jak se změní knihovna? V čem čtenáři a návštěvníci pocítí změny?

Knihovna se stane bezbariérovou díky vhodnému vstupu do budovy, a hlavně díky výtahu a odpovídajícímu sociálnímu zařízení. Rozšíří se oddělení pro dospělé čtenáře. Nebude se zde muset celý den svítit, bude tu denní světlo. V prostoru současné půdy vznikne čítárna a sál pro kolektivní akce, který půjde rozdělit na dva malé prostory. Všechno to moc potřebujeme. Neexistence bezbariérového přístupu do dětského oddělení a na dámské toalety je ostuda. Rozšíření prostoru je vítáno vždy a nám hodně pomůžou další prostory pro vzdělávací a kulturní akce. V současnosti máme jen jeden sál, kde je zároveň klub pro mladé a hudební oddělení. Někdy je nemožné zkoordinovat vše tak, abychom se „vešli“. Hodně nám pomáhá zahrada, kde na jaře a v létě probíhá mnoho pořadů. Samozřejmě, musíme mít štěstí na počasí.

- Bude to knihovna pro 22.století?

Co je knihovna pro 22. století? Pokud to má být odtažitě, plně automatizované prostředí, tak ne. Pokud to má být útulný a vkusný prostor bez bariér s odborným a zároveň vstřícným a milým personálem, tak ano. Už studie se jmenuje „Knihovna – obývací město“.

- Tradiční akcí je již po několik let zdařilý letní jarmark knihovny. Uskuteční se i letos koncem srpna, když už bude vlastně knihovna přestěhovaná?

Ano, bude to poslední akce před opuštěním budovy.

- Ted' trochu odbočím. Vloni na podzim jsi se stala členkou zastupitelstva v Jičíně. Jak náročná je to práce? Co považuješ za pozitiva, jsou i nějaká negativa?

Především si moc vážím důvěry lidí, díky nimž jsem se zastupitelkou stala. Jsem zvyklá číst materiály a sledovat dění, to pro mě náročné není. Daleko horší je rozdělení zastupitelstva na dva tábory, které spolu nekomunikují. Je to psychicky náročné, nelíbí se mi to. Ale na druhou stranu jsem se také stala oddávající, a to je pěkné. Ráda budu i vítat občánky. Mohu tuto slavnost spojit s naším Bookstartem. Na to se těším.

- Můžeš z pozice zastupitelky ovlivnit rekonstrukci knihovny, lépe dohlížet na dodržování termínů atp.?

Neřekla bych, že úplně mohu. Na rekonstrukci se už pracuje dlouho, směr a obsah ovlivňuji jako ředitelka knihovny. Jako zastupitelka mám víc možností být u jednání, získat materiály. Ale i kdybych zastupitelkou nebyla, rekonstrukce knihovny by se uskutečnila. Je součástí koaliční dohody a velkou zásluhu na ní má místostarosta Hamáček.

- Věřím, že se opět sejdeme na stránkách ČAJe při rozhovoru až se bude rekonstruovaná knihovna otvírat. Máš nějakou představu či sen, jak bude otvírání probíhat? Koho případně pozvete či kdo by neměl chybět?

No, na takovou slávu jsem ještě nemyslela. Mám plnou hlavu starostí se stěhováním. Určitě ale s kolegyněmi něco vymyslíme. Už aby to bylo.

Jano, přeji tobě i všem zaměstnankyním a zaměstnancům knihovny, ať vše v provizorních prostorách zdárně zvládnete a všichni se sejdeme v krásné a moderní knihovně!

Václav

Děkuji!

Václav FRANC: VZPOMÍNÁNÍ III

Paměti o počátcích organizovaného (ne zločinu) psaní na Jičínsku po roce 1990.

Prosincové setkání v roce 1993 nás nasměrovalo ke druhému sborníku *Kroky a klopýtání*, který vyšel v roce 1994. Oficiálně byl představen koncem března 1995.

Ale ještě před sborníkem jsme se sešli se spisovatelkou Ilonou Borskou (23.března 1994), malířem Michaelem Ščigolem (20.dubna 1994) a spisovatelkou Edou Kriseovou (4.května 1994).

V chystaném sborníku se objevila i nová jména našich členů. Především bych vzpomenu Jiřího Patku (1925 – 1996). Setkali jsme se s ním poprvé na Šrámkově Sobotce v roce 1992 získal 3.cenu za prózu *Světla na pobřeží*, což byl výrazný úspěch. Úryvek z této povídky se objevil i v novém sborníku.

Jen pro zajímavost uvádím, že pan Patka byl otcem mojí spolužačky Romany Patkové (provdané Fialové, která vystudovala medicínu). Bohužel Jiří Patka brzy zemřel a byl členem jen tři roky.

Když jsme u těch úspěchů na soutěžích, tak se musím pochlubit, neboť jsem se v soutěži klubu K-89 sice neumístil, ale moje povídka *Mrtvej brouk* byla zařazena do Almanachu K-89 *Černá hala*.

V té době jsem publikoval v různých denících a časopisech (liberecký Region díky Ottu Hejnicovi, časopisy Víkend, Český ráj atp.)

Rád bych se zastavil u dalších dvou členů kroužku, Michala Břeně a Pavla Herbrycha. Zatímco Pavel Herbrych byl členem krátce, aby se v roce 2003 opět vrátil (bude o něm ještě řeč později, neboť se na Jičínském poetickém jaru seznámil se slovenskou autorkou Zuzanou Vnučákovou, následně se vzali a žijí ve slovenském Martině. Pavel byl tak trochu rebel. Moc nemusel autority a v kroužku nám „děle sloužícím“ rád oponoval.

Michal Břeň Michal Břeň se účastnil se činnosti kroužku v letech 1993 až 1997, kdy se učil v Agrostroji Jičín, žil v Jičíně, později se přestěhoval do Hradce Králové. Psal hlavně poezii a sci-fi prózy. Publikoval básně v almanachu *Kroky a klopýtání* (1994) a povídku v almanachu *Mýma očima* (1997)

Pokud si vzpomínám podílel se významně na přípravě druhého sborníku, tentokrát již tištěnému na kopírce. Snad zajišťoval tisk právě jeho bratr, ale to si již přesně nepamatuji. Náklad byl opět sto výtisků. Almanach se podařilo vydat ve spolupráci s Ministerstvem kultury ČR v rámci projektu Literatura a autoři České republiky a díky dalším drobným sponzorům.

V almanachu se představili Zlata Zákoutská, Vladka Matějková, Václav Franc, Naďa Baliharová, Kateřina Baliharová, Pavel Zeman, Bohumír Procházka, Eva Hellerová, Jana Hofmanová, Petr Veselý, Dana Zemanová, Jiří Patka a Michal Břeň.

Rád bych se u některých jmen zastavil.

Petr Veselý přišel do kroužku v roce 1993 a patřil k dlouholetým oporám. Přivedla ho Naďa Baliharová. Petr žije v Hořicích v Podkrkonoší, pracoval jako kamenosochař. Jeho doménou je poezie, i když občas zkusil i prózu. Účastnil se ve většině našich almanachů.

Eva Kotyzová, dnes Kotyzová, žila v Jičíně, přestěhovala se do Hradce Králové, pracovala jako vychovatelka. Psala poezii, členka literárního kroužku od roku 1994 asi do roku 2000. Evu jsem po letech potkal na Řehečské slepici a v roce 2022 kandidovala do Senátu ČR a stala se zastupitelkou v Jičíně, kam se opět vrátila.

Publikovala básně v almanachu *Kroky a klopýtání* (1994, pod jménem Hellerová) a *Mýma očima* (1997).

Krátce se zmíním o Daně Zemanové (dnes Beranové), která byla členkou literárního kroužku od roku 1991 (s kratšími přestávkami). Opakovaně kontakty utlumila a po čase se zase vrátila. Pochází z Jičína, ale v 90. letech koupila se svým manželem Hynkem Beranem v Řehči dům, kde žijí se dvěma dcerami. Zajímavostí je, že je to dům, kde žili moji předci prokazatelně jako vlastníci půdy již v 17. století. Pracuje jako rentgenová laborantka. Původně psala poezii, ale postupně se její parketou stalo fantasy. Ještě o ní bude hodně slyšet.

Za její velký úspěch v tomto období lze považovat prezentaci poezii v pořadu Českého rozhlasu Zelené perí, které uváděl Mirek Kovářík.

Ale vraťme se k almanachu *Kroky a klopýtání*. Uváděcí večírek se konal v K-klubu v Jičíně ve středu 29. března 1995. Vystoupili na něm spolu s autory další aktéři, především organizátor Radovan Sál a recitátoři Soňa Koláčná a Josef Horáček. Tvorbu kroužku jsme představili za hudebního doprovodu. Nutno podotknout, že tentokrát s větším ohlasem veřejnosti než při prvním almanachu.

Myslím si, že jsme si setkání užili i jako autoři. Napomohlo to i bližšímu poznání a dalšímu nadšení do práce kroužku.

Osobně jsem zastával názor, že bychom si měli svoji tvorbu sami prezentovat, ale většina se přikláněla k názoru, aby nás představili zkušenější recitátoři. Na moje slova došlo až v pozdějším období.

Rok 1995 už toho mnoho nenabídl. Vlastně jen společnou účast na

besedě s panem Suzukim v knihovně a nezapomenutelné setkání s Josefem Hiršalem (1920 – 2003) rodákem z Chomutiček 6.prosince 1995.

Josef Hiršal byl spolužákem mé paní učitelky Marie Hylmarové z Úlibic, chodili spolu na tzv. učitelák (jejich spolužákem byl i herec a jičínský rodák Zdeněk Řehoř).. Takže jsem o „Joskovi“ od paní učitelky ledacos věděl, o jeho nadání a skládání poezie již ve studentských letech.

Beseda to byla zajímavá, neboť nám Hiršal vypravoval o svém mládí v Jičíně, Studentském domě a dalších místních zajímavostech. Po roce 1968 se musel uchýlit spíše k překladům, čehož ale nelitoval, neboť mu to, jak nám říkal, otvíralo další obzory.

Vzpomínám si, že byl náruživý kuřák, až jsme se divili, že beseda mohla proběhnout v knihovně, kde bylo asi zakázáno kouřit. Ale Hiršal doslova zapaloval jednu cigaretu od druhé, dokonce někdy kouřil dvě cigarety najednou. Jsem rád, že jsem jej aspoň touto formou a na sklonku jeho života mohl poznat.

Literární kroužek v této době procházel první vážnější krizí. Zemřel Jiří Patka, pravidelnost schůzek byla narušena. Zajímavá beseda s Terezou Boučkovou 24.dubna 1996 byla světlou výjimkou pochmurných časů spolku.

Tereza Boučková nám předčítala ze své nové knihy, došlo i na zajímavosti ze života jejího otce Pavla Kohouta. Byla to zajímavá akce a mohla být i být labutí písní kroužku.

Na listopadové schůzce (14. listopadu 1996) padla dokonce otázka, zda jsme se definitivně nevyčerpali a zda má smysl pokračovat dál.

Přiznám se, že jsem z toho neměl dobrý pocit. Cítil jsem, že je potřeba nějaký nový impuls. Snad nové lidi, nové přístupy. Začali jsme si tykat. Dnes to zní neuvěřitelně, ale šest let jsme si vykali „pane doktore, pane inženýre, paní profesorko.“

Přece jenom jsem měl k většině členů pozitivní vztah. Snad nás zachránila Nad'a Baliharová. Vyslovila rozhodující myšlenku, že i pokud nebudeme psát, scházet bychom se měli, protože jen „popovídání si“ představuje chvíli, na kterou se těší a kdy zapomene na svět za okny. Měl jsem to nastaveno podobně.

Takže jsme se nerozpadli a naopak jsme začali pošilhávat po novém almanachu. Náš třetí almanach vyšel v roce 1997 a jmenoval se ***Mýma očima.***

Václav

LETNÍ HŘBITOV

Josef JINDRA

V závoře zavrzá havran
a vtíravé verše proklouznou branou.
bez nohou zaskřípou na oblázku
bez křídel zašustí v loňském listí.

Není to listopad,
jen v lípě dozrál stín
snesl se tíhou hustých krajkovin
a ztišil mladé hlasy

Přec tu je oslizlý pískovec,
žula a kámen,
mříž, mramor a chlad.
Hlína a přerýtá zem.
Tu osířel hrob
jak bábovička na písku,
když máma dítě zavolá,
že už je čas jít spát.
Jdou známá jména
nedávných dat,
jak čas se po nich ptal.

Od dětských krůčků
mnohé jsem znal.
Bolest je z posledních,
dávna jsou stesk.

Ať čas se se mnou vlek či pádil,
jen smál se mi a vždycky zradil
a znamenal jen to,
co jsem neučinil.
Ti všichni tady
také možná nestačili dát odpověď
na svoje proč.
Kdo hledá tíhu moudrosti těch
míst ?
Nejspíš už básníci nechodí
osudy z cizích náhrobků číst.
Člověk tu byl,
člověk tu žil,
teď leží každý sám za sebe

ČAJ pro chvíle pohody

č.203 srpen 2023, ročník XXII

Vydáno 5. srpna 2023 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!